

que el món sunnita és molt més perillós i problemàtic que el xiïta, que té una imatge de radicalitat que no és real”.

Val a dir, però, que les relacions amb els sunnites ortodoxos no sempre han estat flors i violes.

Per exemple, a la primera meitat dels anys vuitanta els xiïtes del sud del Líban veien molt malament el poder creixent que tenien al seu país els refugiats palestins de Iàsser Arafat, que eren sunnites, i van rebre amb alleujament i algun crit d'entusiasme els primers dies de l'ocupació israeliana. Tot i que després l'emergència dels radicals d'Hezbollah i la sensació d'estar més ocupats que mai els va fer centrar-se en l'objectiu d'alliberar-se dels israelians. També a l'Iraq han estat perseguits igual com a l'Afganistan amb el règim dels talibans o actualment a Bahrain, on tot i ser majoria són governats per una minoria sunnita.

Tampoc és cert que el xiisme, més enllà de les subdivisions (vegeu el recuadre de la pàgina esquerra) funcioni com un tot transfronterer. Només cal recordar la guerra que enfrontà l'Iran i l'Iraq, en què les dues comunitats a l'un i l'altre cantó de la frontera no van pas fer un front comú, bàsicament per les seves identitats nacionals; els primers són perses, i els segons, àrabs.

Ara, amb l'Iraq post-Saddam, tampoc no sembla que hi pugui haver moviments annexionistes. De fet, una de les conseqüències que podria dur el nou mapa polític de la zona, amb els xiïtes de l'Iraq amb una part del poder, és un replantejament del xiisme triomfant. És a dir, fins ara el fet que l'Iran sigui l'únic país que governen els xiïtes ha reforçat la seva manera de veure la religió, i per tant com la veu la resta del món, una visió sovint més tancada que no pas la que es desenvolupava tradicionalment en els cercles xiïtes de l'Iraq.

Aquesta recuperació d'influència en el món xiïta del centre de Najaf, a l'Iraq, en detriment de Qoom, a l'Iran, pot suposar una moderació del xiisme, o com a mínim fer evident que un altre xiisme és possible.

Oriol Cortacans

“junts fem de Barcelona la millor ciutat del món”

Joan Clos, l'Alcalde

Fer Barcelona entre tots vol dir consolidar encara més un projecte de ciutat basat en la participació, el consens i les complicitats positives. Una Barcelona que generi riquesa, prosperitat, i noves oportunitats per a tothom. Una Barcelona amb bons equipaments a tots els barris, capaç de crear nous espais públics oberts i de qualitat. Una Barcelona que treballi per la pau, la convivència i el benestar. Una Barcelona de tothom.

www.joanclos.org

